

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.III.37.056/2014/8.szám

A Kúria a dr. Uzsoky Ágnes ügyvéd (1061) által képviselt felperes neve(felperes címe.) felperesnek a dr.jogtanácsos által képviselt(.....) alperes ellen médiaszolgáltatási ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 5.K.30.788/2013. szám alatt megindult és a Fővárosi Törvényszék 2013. október 9. napján kelt 2.Kf.650.173/2013/4. számú jogerős ítéletével befejezett perében - amely perbe az alperes pernyertességének érdekében a dr.jogtanácsos által képviselt Felperesi beavatkozó(.....) beavatkozott - a fenti számú jogerős ítélet ellen a felperes által 15. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 2.Kf.650.173/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000,- forint (azaz ötvenezer forint) felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 232.600,- forint (azaz kettőszáz-harminckettőezer-hatszáz forint) felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Mttv.) 207.§-a alapján az alperessel hatósági szerződést kötött, amelynek V. pontja rögzítette, hogy a felperesMHz médiaszolgáltatási jogosultsága a 417/2005. (III.2.) számú határozat alapján hálózatba kapcsolódott a felperesi beavatkozóMHz ideiglenes médiaszolgáltatási jogosultságával, ugyanazon műsorszám vagy műsor egyidejű, vagy csaknem egyidejű szolgáltatására.

Az alperes a médiaszolgáltatási díj megfizetésére való többszöri hatósági felhívást követően, az engedélyezett részletfizetés nem

teljesítése, valamint az óvadék biztosítására való kötelezettség elmaradása miatt indított eljárást a felperessel szemben. Ennek során a felperes egyeztető megbeszélésre tett javaslatot az alperesi magatartásra tekintettel, mivel a felperesi beavatkozóval szemben hozott határozatok neki kárt okoztak, így a műsorszolgáltatói fizetési kötelezettséget beszámítási módon kívánta rendezni.

Az alperes a 2013. január 23. napján kelt 94/2013. számú határozatával a médiaszolgáltatási díjfizetési kötelezettség súlyos megsértése miatt a felperessel aMHz helyi kereskedelmi rádiós médiaszolgáltatási jogosultság hasznosítására kötött hatósági szerződést azonnali hatállyal felmondta. Megállapította, hogy a felperesnek a határozat meghozatalának napján bruttó 2.325.823,- forint összegű díjtartozása állt fenn, és egyben kötelezte, hogy díjtartozását, annak késedelmi kamataival együtt 15 napon belül fizesse meg.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát és hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint a hatóság tudatosan lehetetlenítette el hálózati partnerének és finanszírozójának, a felperesi beavatkozónak a helyzetét. Bemutatta, hogy milyen alperesi illetve hatósági döntések születtek a felperesi beavatkozó ügyeiben, azokat az iratokhoz csatolta. Előadta, hogy a felperesi beavatkozó több mint két éve alkalmanként csak 60 napos, ideiglenes médiaszolgáltatást végezhet, amely lehetetlenné teszi a kereskedelmi rádiózás finansziális alapját nyújtó reklámértékesítési tevékenység folytatását, továbbá az alperes eljárása káros képet közvetít a potenciális hirdető felé. Állította, hogy az alperes döntése közvetlenül sérti a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1.§ (1), (2), (4) bekezdésében, 2.§ (1)-(2)-(3) bekezdésében, valamint a 4.§ (1) bekezdésében, és ezeken keresztül áttételesen az Mttv. 3., 4. és 5.§-ában foglalt alapvető előírásokat. A felperes álláspontja szerint az alperes határozata az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdés és XXIV. cikk (1) bekezdés rendelkezéseibe is ütközik. Állította, hogy a döntést az alperes a korábbi jogsértő határozatainak bázisán hozta meg, a felperesi beavatkozó számára lehetetlenné tette vidéki hálózatának fenntartásához szükséges források megszerzését, és a hálózatos partnerek - így a felperes is - részére történő biztosítását, majd a díjfizetés hiányára való hivatkozással felmondta a hatósági szerződését, amely pedig tartalmazta, hogy hálózatba kapcsolt médiaszolgáltatóként tevékenykedik. Az alperes a hálózatos partnerét jogszabálysértő módon fosztja meg a versenytársaihoz hasonló nyugodt sugárzás és bevételszerzés lehetőségétől, ezáltal a vele kötött hatósági szerződésben foglaltaknak sem tesz eleget, továbbá vagyoni hátrányt okoz számára.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak értékelte, és elutasította azt. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felülvizsgálni kért közigazgatási határozat a felperes részéről megjelölt körben, az ügy érdemét érintően nem jogszabálysértő, az az Mttv. és a hatósági szerződés egyértelmű rendelkezéseinek a megfelelő alkalmazásán alapul. Hangsúlyozta, hogy a felperes hálózatos partnerét, a felperesi beavatkozót érintő frekvenciaügyben hozott alperesi döntések vonatkozásában, az ezen döntések felülvizsgálatát elvégző bíróságok - az alperes által sem vitatottan - jogszabálysértést állapítottak meg, azonban ez önmagában a jelen perben felülvizsgálni kért alperesi határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására nem alkalmas. A felperes által hivatkozott peres és nemperes eljárásokban megállapított konkrét jogszabálysértések törvényi konzekvenciáját a bíróságok azon eljárásokban már levonták. Rámutatott arra az elsőfokú bíróság, hogy a mással (a felperesi beavatkozóval) szemben más eljárásban hozott alperesi döntések mást (a felperesi beavatkozót) érintő anyagi következményeinek (esetleges reklámértékesítési nehézségek) a további, a felperes fizetőképességére gyakorolt hatása „áttételes”, így az a felperes kereseti kérelmének teljesítését nem alapozhatja meg. Konkrét, közvetlenül alkalmazandó jogszabályhelyet a felperes sem tudott megjelölni. A felperes a hatósági szerződés aláírásakor egyértelműen tudomással bírt arról, hogy a hálózatos médiaszolgáltató médiaszolgáltatási jogosultsága ideiglenes jellegű. A felperesnek a hatósági szerződés alapján, az egyéb körülményektől függetlenül kell biztosítania a médiaszolgáltatás és tevékenységhez szükséges feltételeket, azaz a felperesnek a szerződés megkötésekor kellett volna megfelelő körülménnyel felmérnie, hogy a vállalt kötelezettségeket tudja-e teljesíteni, maradéktalanul eleget tud-e tenni a szerződésben foglaltaknak. Ezért a felperesnek a felperesi beavatkozót érintő és a jelen ügytől független eljárásokra való hivatkozása irreleváns. Utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a felperes esetleges kártérítési vagy egyéb igénye a jelen közigazgatási perben nem érvényesíthető, közigazgatás jogi szempontból az alperes döntése jogszerű, az Mttv. és a hatósági szerződés egyértelmű rendelkezéseinek a megfelelő alkalmazásán alapul.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, amelynek elbírálása során a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A jogerős ítélet indokolásában kifejtette, hogy a bíróság által feltárt tényállás a perbeli adatokkal alátámasztott, a megállapított tényekből levont jogi következtetés összhangban áll a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel, amelynek eredményeként a felperesi kereset elutasítása jogszerű. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a Pp. 206.§-án alapuló okszerű értékelésével és a döntését megalapozó következtetéseivel, így azok megismétlését szükségtelennek tartotta, mivel a fellebbezésében a

felperes az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozataihoz képest újat nem adott elő, és nem hozott fel az elsőfokú ítélet jogszerűségét megdöntő indokokat. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra utalással kiemelte, hogy az alperesnek a hatósági szerződés alapján vele jogviszonyban álló felperessel szemben kellett fellépnie a díjfizetési kötelezettség nem teljesítése miatt. Amint arra az alperes is hivatkozott, a hatósági szerződés az alperes és a felperes között jött létre, a felek közös akaratából, amit alátámasztanak a hatósági szerződés preambulumban rögzítettek is. A díjtartozás fennállásának tényén nem változtat a felperesnek a felperesi beavatkozóval való hálózatos partneri szerződése, annak ellenére, hogy üzleti-piaci kapcsolatban is álltak. A hatóság hatáskörében eljárva csak azt vizsgálhatta, hogy a felperes jogsértő magatartása miatt részéről a szerződés szerint érvényesíteni kívánt médiatartozás nem került megfizetésre. A másodfokú bíróság egyértelműen megállapíthatónak találta, hogy az alperes döntésében nevesítette, hogy milyen körülményeket értékelte, és azokat milyen súllyal vette figyelembe, azok mindegyike okszerűen kapcsolódott a megállapított jogsértéshez. Nem tévedett a bíróság akkor, amikor a perbeli döntés jogszerűségét meghaladó - a felperesi beavatkozóval szembeni alperesi eljárások jogszerűségét vitató - felperesi kereseti érveket irrelevánsnak minősítette. Nem sérült a Pp. 213.§ (1) bekezdése és az elsőfokú ítélet a Pp. 221.§ (1) bekezdésében megfogalmazott követelményeknek is mindenben megfelelt.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak megváltoztatását és az alperes keresettel támadott jogsértő határozatának hatályon kívül helyezését kérte. Másodlagosan kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az ügyben eljáró elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. Arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság ítélete az elsőfokú ítélethez hasonlóan sérti a Ket. 1.§ (1), (2) és (4) bekezdésében, 2.§ (1), (2) és (3) bekezdésében, 4.§ (1) bekezdésében, valamint az Mttv. 3., 4. és 5.§-aiban foglalt alapelvei előírásokban és Magyarország Alaptörvénye IX. cikkének (2) bekezdésében foglalt és XXIV. cikkének (1) bekezdésében foglalt előírásokat, továbbá a Pp. 206.§-át és 221.§ (1) bekezdését. Hangsúlyozta, hogy kereseti hivatkozása a saját magát ért diszkrimináció felrovása volt, és a sújtó jogsértések bemutatása bizonyítási eljárás részét képezte. A diszkrimináció - mint önálló és konkrétan hivatkozott alperesi jogsértés - direkt módon a felperest sújtotta. A felperesi álláspont szerint a Pp. 206.§-a alapján a bíróságnak a bizonyítékokat értékelnie kell, amely jelen esetben teljességgel elmaradt. Kifogásolta, a bíróságok nem bírálták el a kereseti kérelmet és a fellebbezést sem, ezáltal sérült a felperesnek a Pp.

2.§ (1) bekezdésében biztosított, a perek tisztességes lefolytatásához fűződő joga is. Hangsúlyozta, hogy kizárólag azért nem tudott eleget tenni az őt terhelő díjfizetési kötelezettségének, mert az alperes tudatos tevékenységével megfosztotta őt a bevételszerzési lehetőségétől, melynek birtokában eleget tudott volna tenni annak, ahogy a korábbi időszakban, amíg az alperes nem folytatott következetesen jogsértő magatartást - eleget is tett. Mindez a történeti tényállás része, a jogerős ítélet azonban jogsértő módon kirekeszti a releváns tényállási elemek vizsgálatából az alperesi jogsértések megtörténtével, időbeliségével és okozati viszonyaival kapcsolatos vizsgálatot. Kifejtette a felperes, az a körülmény, hogy a jelen közigazgatási per tárgyat szerződéses jogviszony képezi, eleve más hozzáállást kíván a bírósági felülvizsgálatban eljáró bíróságoktól, mintha egy szimpla hatósági határozat ügye volna kizárólag a per tárgya. Jelen esetben ugyanis a hatósági határozat - amelynek jogszerűségét a felperes vitatja - egy szerződéses jognyilatkozat is egyben, tehát a hatósági határozat jogszerűségének vizsgálata egyben a szerződéses nyilatkozat megtehetőségének vizsgálatát involválja, amely a szerződéses viszonyrendszer teljességének a vizsgálatát követeli meg, ideértve a felek szerződés teljesítése, avagy nem teljesítése során tanúsított magatartását is. A felperes kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme - jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az ügyben eljáró bíróságok megfelelő alapossággal feltárták és rögzítették ítéletük indokolásában az ügyben irányadó tényállást, és abból az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával helytálló jogi következtetést vontak le, azzal a Kúria is egyetértett.

Kiemeli a Kúria, hogy a Pp. 270.§ (2) bekezdése és 272.§ (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275.§ (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

Elsődlegesen, éppen ebből következően arra mutat rá a Kúria, hogy sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság eljárása során nem alkalmazta, így meg sem sérthette a Ket. rendelkezéseit, a bíróságok eljárására a Pp. előírásai voltak az irányadók.

Az általánosan kialakult és következetes legfelsőbb bírósági-kúriai gyakorlat szerint, ha a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélettel megállapított tényállást, vagyis azt sérelmezi, hogy a bíróság a tényállást a Pp. 206.§-ának megsértésével állapította meg, a

jogerős ítélet érintésének csakis akkor van helye, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelte, s ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagyis lényeges logikai ellentmondást tartalmaz. Nem állapítható meg azonban jogszabálysértés akkor, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja. A Pp. 206.§-a szerinti szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás - ha az nem iratellenes vagy logikátlan - felülvizsgálata nem lehet eredményes. A felülvizsgálati eljárásban ugyanis felülmérlegelésnek nincs helye. Nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. A felülvizsgálat csak arra szorítkozhat, hogy a mérlegelés körébe vont adatok, tények értékelésénél nincs-e nyilvánvalóan helytelen következtetés.

A Kúria álláspontja szerint az első- és másodfokú bíróság eljárása a fenti kritériumoknak maradéktalanul megfelelt. A tényállás feltárása teljes körűen megtörtént, a rendelkezésre állt bizonyítékok értékelése, a körülmények mérlegelése okszerű, logikus és megalapozott volt. A jogerős ítélet indoklásában - az elsőfokú ítélet indokainak helyességére utalással - a másodfokú bíróság részletesen kifejtett indokát adta a döntésének, az megfelelt a Pp. 221.§ (1) bekezdésében foglalt törvényi követelményeknek is.

Tekintve, hogy a felperes kereseti kérelme, fellebbezése és felülvizsgálati kérelme ugyanazon jogszabálysértések megjelölésén és ténybeli, jogi hivatkozáson alapul, ezekre az első- és másodfokú bíróság döntésének indokolásában részletesen kitért, reagált és jogszabályi hivatkozásokkal alátámasztott érvelést adott. Azok megismétlését a Kúria szükségtelennek tartja. A felperes a jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében sem jelölt meg - a jogerős ítéletre vonatkoztatva - olyan jogszabálysértést, amely egyébirányú külön vizsgálódást igényelt volna a Kúriától.

Szükségesnek tartja azonban a Kúria is hangsúlyozni azt, hogy a jelen közigazgatási perben a bíróságok kizárólag a keresettel támadott alperesi határozat jogszerűségét vizsgálhatták. A felperesi beavatkozóval szemben folytatott hatósági és bírósági eljárások nem képezhették a jelen közigazgatási per tárgyát. Kétségtelen, hogy ezen eljárások a tényállás részét képezték, ezt azonban az első- és másodfokú bíróság is helyesen megállapította és rögzítette, mint ahogy azt is, hogy a jelen perben felülvizsgált alperesi határozat jogszerűsége szempontjából ezen eljárásoknak - az ügy érdemét érintő - relevanciája nem volt. Jelen esetben az alperes az általa jogsértőnek értékelt felperesi magatartást szankcionálta. Ennek körében kellett az alperesnek feltárnia a tényállást, az ezen szempontból jelentőséggel bíró, jogilag releváns tényeket, és azok értékelését kellett elvégeznie.

A Pp. 339.§ (1) bekezdése értelmében a bíróság csak a jogszabálysértő közigazgatási határozatot helyezheti hatályon

kívül, vagy változtathatja meg. Ebből az is következik, hogy a bírósági felülvizsgálat nem általános és nem teljes körű. Azt, hogy melyek a releváns tények, mindig a konkrét ügyben alkalmazandó jogszabály határozza meg, vagyis a tisztázandó tényállási elemeket az irányadó jogi norma általános tényállása jelöli ki. A felperesi állítással ellentétben a tényállásnak nem képezik jogi relevanciával bírő részét a felülvizsgált határozatokra kihatóan a felperesi beavatkozót érintő alperesi eljárások és határozatok. A perbeli felülvizsgálat tárgya a díjfizetési kötelezettség nem teljesítése, és a hatósági szerződés emiatti felmondása volt. Az alperesi hatóság a felperesi magatartás elemeit a felülvizsgált határozatában pontosan rögzítette, azt a felperes nem is vitatta. A felperes a felülvizsgált határozattal és az azt megelőző eljárással összefüggésben konkrét jogsértést megjelölni nem tudott, az általa hivatkozott alapelvek körében a beavatkozót ért sérelmekre alapozta érvelését. Ezek azonban a jelen perben a felülvizsgálni kért döntés kapcsán nem voltak értékelhetők.

Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben, ezért azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban az alperesi perköltség megfizetésére a Kúria a felperest a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdés alapján kötelezte.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése értelmében köteles, amelynek mértéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 43.§ (3) bekezdésének és 50.§ (1) bekezdésének megfelelően alakult.

Budapest, 2014. április 30.

Dr. Kárpáti Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Beniczky Dr. Kelemen Gyöngyi s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő